

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

24. studenoga 2022.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Glavni postupak koji je postao bespredmetan –
Obustava postupka”

U predmetu C-302/21,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castelló de la Plana (Prvostupanjski sud br. 4 u Castellóu de la Plana, Španjolska), odlukom od 7. svibnja 2021., koju je Sud zaprimio 12. svibnja 2021., u postupku

Casilda

protiv

Banco Cetelem SA,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: C. Lycourgos, predsjednik vijeća, L. S. Rossi, J.-C. Bonichot, S. Rodin i O. Spineanu-Matei (izvjestiteljica), suci,

nezavisni odvjetnik: G. Pitruzzella,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za Banco Cetelem SA, D. Sarmiento Ramírez-Escudero i C. Vendrell Cervantes, *abogados*,

– za španjolsku vladu, M. J. Ruiz Sánchez, u svojstvu agenta,

– za Europsku komisiju, J. Baquero Cruz, I. Rubene i N. Ruiz García, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: španjolski

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje načelâ nadređenosti prava Unije i pravne sigurnosti, članka 120. UFEU-a i članka 4. stavka 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva Casilda, potrošača, i Banca Cetelem SA u vezi s obnovljivim ugovorom o kreditu koji je Banco Cetelem odobrio tom društvu, čija je kamatna stopa bila lihvarske prirode.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 93/13

- 3 Članak 4. Direktive 93/13 predviđa:

„1. Ne dovodeći u pitanje članak 7., nepoštenost ugovorne odredbe procjenjuje se tako da se u obzir uzimaju priroda robe ili usluga na koje se ugovor odnosi u vrijeme kada je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora ili nekog drugog ugovora o kojem on ovisi.

2. Procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene.”

- 4 Članak 8. te direktive glasi:

„Kako bi osigurale najviši stupanj zaštite potrošača, države članice mogu u području na koje se odnosi ova Direktiva usvojiti ili zadržati najstrože odredbe spojive s Ugovorom.”

Direktiva 2008/48/EZ

- 5 Članak 22. Direktive 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (SL 2008., L 133, str. 66.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 13., str. 58. i ispravak SL 2014., L 283, str. 66.), naslovljen „Usklađivanje i imperativna narav ove Direktive”, glasi:

„1. Ako ova Direktiva sadrži usklađene odredbe, države članice ne smiju zadržati niti uvoditi nove odredbe u svoje nacionalno pravo osim onih utvrđenih ovom Direktivom.

2. Države članice osiguravaju da se potrošači ne smiju odreći prava koja su im prenijeta odredbama nacionalnog prava o provedbi ove Direktive ili su u skladu s ovom Direktivom.

3. Nadalje, države članice osiguravaju da se odredbe koje one donesu u provedbi ove Direktive ne mogu zaobići kao rezultat načina formuliranja ugovora, posebno integriranjem povlačenja tranše

ili ugovora o kreditu koji potpadaju pod područje primjene ove Direktive u ugovore o kreditu čija bi narav ili svrha omogućili izbjegavanje njegove primjene.

[...]"

Španjolsko pravo

Građanski zakonik

- 6 U skladu s člankom 1255. Códiga civil (Građanski zakonik) „ugovorne strane mogu zaključivati sporazume, ugovorne odredbe i uvjete koje smatraju primjerenima, pod uvjetom da nisu protivni zakonima, moralu ili javnom poretku”.

Zakon o lihvarenju

- 7 U skladu s člankom 1. prvim stavkom Leya sobre nulidad de los contratos de prestamos usurarios (Zakon o ništavosti lihvarskih ugovora o kreditu) od 23. srpnja 1908. (BOE br. 206 od 24. srpnja 1908., u daljnjem tekstu: Zakon o lihvarenju):

„Ništav je svaki ugovor o kreditu u kojem je ugovorena kamatna stopa znatno veća od uobičajene zakonske kamatne stope i očito neproporcionalna u odnosu na predmetne okolnosti ili je ugovorena u uvjetima koji su takvi da je čine nepoštenom, ako postoje razlozi na temelju kojih se može smatrati da ju je korisnik kredita prihvatio zbog svoje teške situacije, neiskustva ili zbog ograničenih mentalnih sposobnosti.”

Opći zakon o zaštiti potrošača i korisnika

- 8 U članku 80. preinake Općeg zakona o zaštiti potrošača i korisnika, odobrene Real Decretom Legislativo 1/2007, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios (Kraljevska zakonodavna uredba 1/2007 o preinaci Općeg zakona o zaštiti potrošača i korisnika) od 16. studenoga 2007. (BOE br. 287 od 30. studenoga 2007., u daljnjem tekstu: Opći zakon), koji se odnosi na „Zahtjeve u pogledu ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo”, među tim zahtjevima u točki (c) navodi se „dobra vjera i pravedna ravnoteža između prava i obveza stranaka, što u svakom slučaju isključuje korištenje nepoštenih ugovornih odredbi”.

- 9 U skladu s člankom 82. stavkom 1. Općeg zakona:

„Smatraju se nepoštenima sve ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i sve prakse koje ne proizlaze iz izričitog sporazuma koje, suprotno zahtjevu o dobroj vjeri, uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, proizašlima iz ugovora, na štetu potrošača i korisnika.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 10 Dana 8. travnja 2011. tužitelj iz glavnog postupka, potrošač, sklopio je s Bancom Cetelem obnovljiv (revolving) ugovor o potrošačkom kreditu, kojim je predviđena efektivna godišnja kamatna stopa (u daljnjem tekstu: EGKS) od 23,14 % i s kojim je bilo povezano stavljanje na raspolaganje kreditne kartice (u daljnjem tekstu: predmetni ugovor o kreditu).
- 11 Taj je potrošač podnio sudu koji je uputio zahtjev, Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castelló de la Plana (Prvostupanjski sud br. 4 u Castellóu de la Plana, Španjolska), tužbu za utvrđenje ništavosti predmetnog ugovora o kreditu uz obrazloženje, kao prvo, da nije postojala transparentnost i da nisu pružene informacije prilikom njegova sklapanja u dijelu u kojem je njime utvrđen EGKS od 23,14 % i, podredno, da tu kamatnu stopu treba kvalificirati kao lihvarsku. Tom tužbom traži se također da se Bancu Cetelem naloži da mu vrati već plaćene kamate jer je tužitelj iz glavnog postupka dužan vratiti samo pozajmljenu glavnicu.
- 12 Banco Cetelem poriče da nije bilo transparentnosti i lihvarsku prirodu predmetnog ugovora o kreditu. U tu svrhu poziva se, među ostalim, na presudu br. 149/2020 Tribunala Supremo (Vrhovni sud, Španjolska) od 4. ožujka 2020. (ES:TS:2020:600) koja se odnosi na tumačenje Zakona o lihvarstvu. Tvrdi da iz te presude proizlazi da se za stopu ugovorenu u predmetnom ugovoru o kreditu ne može smatrati da je lihvarske prirode. Naime, iz navedene presude proizlazi da, kako bi se utvrdilo je li kamatna stopa takve prirode, valja uputiti na prosječnu kamatnu stopu primjenjivu na kategoriju kojoj pripada predmetna transakcija, kako je objavljena u službenim statističkim podacima Španjolske nacionalne banke. Tvrdi da je EGKS od 23,14 % naveden u predmetnom ugovoru o kreditu u ovom slučaju manji od prosječne kamatne stope koja se općenito primjenjuje na tu kategoriju ugovora, odnosno na obnovljive ugovore o kreditu.
- 13 Sud koji je uputio zahtjev dvoji o usklađenosti presuda Tribunala Supremo (Vrhovni sud) br. 628/2015 od 25. studenoga 2015. (ES:TS:2015:4810) i br. 149/2020 od 4. ožujka 2020. (ES:TS:2020:600) s načelima nadređenosti prava Unije i pravne sigurnosti te s direktivama 93/13 i 2008/48.
- 14 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, načela utvrđena tim presudama Tribunala Supremo (Vrhovni sud) ne samo da iskrivljuju pojam „lihvarstvo” jer iz njega izostavljaju subjektivni aspekt, odnosno ocjenu ranjivog potrošačeva položaja, nego su i protivna članku 4. stavku 2. Direktive 93/13 s obzirom na to da omogućuju utvrđivanje ili sudski nadzor nad cijenom odnosno nad troškom potrošačkog kredita, bez pravne osnove i izvan okvira utvrđivanja ništavosti ugovora zbog lihvarske prirode. Taj se sud slijedom toga pita treba li u okviru spora koji se pred njime vodi, u skladu s načelom nadređenosti prava Unije, izuzeti iz primjene tu sudsku praksu Tribunala Supremo (Vrhovni sud).
- 15 Osim toga, s obzirom na to da je Tribunal Supremo (Vrhovni sud) u presudi br. 149/2020 od 4. ožujka 2020. (ES:TS:2020:600) presudio da sud može ispitati nepoštenost odredbe kojom je određena kamatna stopa samo kada potrošač postavi zahtjev u tom smislu, ta sudska praksa nije u skladu niti s obvezom suda koja proizlazi iz Direktive 93/13, da po službenoj dužnosti provjeri nepoštenost odredbe ugovora o potrošačkom kreditu.
- 16 Naposljetku, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, Tribunal Supremo (Vrhovni sud) ograničio je u toj presudi diskrecijsku ovlast nacionalnog suda u pogledu eventualno lihvarske prirode ugovora o potrošačkom kreditu tako što je u tu svrhu utvrdio kriterije koji nisu ni objektivni ni točno određeni, čime je povrijedio načelo pravne sigurnosti, kao što to potvrđuje

neusklađena sudska praksa nacionalnih sudova. Tvrdi da ta pravna nesigurnost nije u skladu s ciljem učinkovitosti funkcioniranja unutarnjeg tržišta potrošačkog kreditiranja kojem teži Direktiva 2008/48 i članak 120. UFEU-a.

17 U tim je okolnostima Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castelló de la Plana (Prvostupanjski sud br. 4 u Castellóu de la Plana) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

- „1. (a) Uzimajući u obzir načelo ‚nadređenosti‘ prava Unije u okviru njezine nadležnosti, konkretno u okviru uređenja potrošačkih kredita i potrošačkih ugovora, postavlja se pitanje treba li nacionalni sud po službenoj dužnosti ocijeniti usklađenost s pravom Unije sudske prakse Tribunala Supremo (Vrhovni sud) o [Zakonu o lihvarstvu] kao nacionalne odredbe, (s obzirom na to da se ta sudska praksa odražava ne samo na ništavost sklopljenog ugovora nego i na određivanje ‚glavnog predmeta‘ ugovora o potrošačkom kreditu u obliku obnovljivog kredita te na primjerenost odnosa ‚kvalitete i cijene‘ pružene usluge) ili je, u suprotnom potrebno prihvatiti stajalište Tribunala Supremo (Vrhovni sud), koji smatra da je ta dužnost ocjene usklađenosti s pravom Unije i njezinim direktivama uvjetovana ili podređena petitumu tužitelja (načelo dispozitivnosti), tako da treba smatrati da nadređenost prava Unije i njegov opseg usklađivanja ‚nisu relevantni‘ ako se tužba podnesena na temelju nacionalnog prava ‚isključivo ili u osnovi‘ temelji na ništavosti potrošačkog kredita zbog njegove ‚lihvarske prirode‘, čak i ako se doseg sudske prakse tog vrhovnog suda o tumačenju i primjeni navedenog Zakona o lihvarstvu odražava na određivanje glavnog predmeta i primjerenosti odnosa kvalitete i cijene potrošačkog kredita, koji je predmet spora koji mora riješiti nacionalni sud?
- (b) U svakom slučaju, uzimajući u obzir načelo nadređenosti i opseg usklađivanja prava Europske unije u području uređenja potrošačkih ugovora i njihova ugovaranja s potrošačima, činjenicu da je Tribunal Supremo (Vrhovni sud) u brojnim presudama ponovio da je ‚isključenje‘ predviđeno člankom 4. stavkom 2. Direktive [93/13], kao usklađeno pravilo, u potpunosti preneseno u španjolski pravni poredak pa da stoga nije na nacionalnom sudu da provodi sudski nadzor nad cijenama, činjenicu da nijedna odredba u španjolskom pravu ne omogućuje ili općenito predviđa takav sudski nadzor nad cijenama, uključujući sam [Zakon o lihvarstvu], te činjenicu da moguća netransparentnost odredbe kojom se određuje cijena potrošačkog kredita još nije ocijenjena, postavlja se pitanje protivi li se članku 4. stavku 2. Direktive 93/13 okolnost da nacionalni sud primijeni navedeni Zakon o lihvarstvu izvan svoje uobičajene nadležnosti u okviru proglašenja ništavosti sklopljenog ugovora i provodi, kao ovlast ‚ex novo‘, ‚sudski nadzor‘ nad glavnim predmetom ugovora kojim se općenito određuje cijena potrošačkog kredita (koja se određuje s obzirom na njegovu ugovornu ili nominalnu kamatnu stopu) ili trošak tog kredita (koji se određuje s obzirom na njegov [EGKS])?
- (c) Naposljetku, u skladu s naprijed navedenim i uzimajući u obzir regulatorni i usklađujući okvir utvrđen UFEU-om, osobito u području ovlasti Unije koje se odnose na funkcioniranje unutarnjeg tržišta, protivi li se članku 120. UFEU-a, u vezi s otvorenim tržišnim gospodarstvom i načelom slobode ugovaranja nadzor nacionalnog suda nad određivanjem općenito cijene ili troška potrošačkog kredita, pri čemu ne postoji nacionalno pravilo kojim se izričito predviđa takav nadzor?
2. U skladu s načelom nadređenosti prava Europske unije u području usklađivanja u njezinoj nadležnosti, konkretno u okviru direktiva kojima se uređuju potrošački krediti i potrošački ugovori, a uzimajući u obzir da načelo pravne sigurnosti predstavlja preduvjet nužan za pravilno i učinkovito funkcioniranje unutarnjeg tržišta potrošačkih kredita, postavlja se pitanje protivi li se načelu pravne sigurnosti ograničenje [EGKS-a] a koje se općenito može

uvesti za potrošača u ugovore o potrošačkom kreditu radi suzbijanja lihvarjenja, a kako ga je utvrdio Tribunal Supremo (Vrhovni sud), ne na temelju objektivnih i preciznih kriterija nego isključivo približnom ocjenom, na način da je diskreciji svakog nacionalnog suda prepušteno da konkretno utvrdi to ograničenje za potrebe rješavanja sporova koji se vode pred njim?”

Postupak pred Sudom

- 18 Sud koji je uputio zahtjev zatražio je da se o ovom predmetu odluči u ubrzanom postupku predviđenom člankom 105. Poslovnika Suda. U prilog svojem zahtjevu sud koji je uputio zahtjev naveo je da postavljena pitanja imaju znatan utjecaj na trenutačni kontekst financijskog tržišta potrošačkog kreditiranja.
- 19 Članak 105. stavak 1. Poslovnika predviđa da na zahtjev suda koji je uputio zahtjev za prethodnu odluku ili, iznimno, po službenoj dužnosti, predsjednik Suda može, kad priroda predmeta zahtijeva postupanje u kratkim rokovima, nakon što sasluša suca izvjestitelja i nezavisnog odvjetnika, odlučiti da se o tom zahtjevu odluči u ubrzanom postupku.
- 20 U tom pogledu, kad je najprije riječ o činjenici da se pitanja iz ovog predmeta potencijalno odnose na velik broj osoba i pravnih odnosa, valja podsjetiti na to da je ubrzani postupak iz te odredbe postupovni instrument namijenjen rješavanju izvanredne hitne situacije (vidjeti u tom smislu presudu od 15. rujna 2022., Veridos, C-669/20, EU:C:2022:684, t. 24. i navedenu sudsku praksu).
- 21 Međutim, znatan broj osoba ili pravnih situacija na koje će se možda odnositi odluka koju sud koji je uputio zahtjev mora donijeti nakon što je pred Sudom pokrenuo postupak za prethodnu odluku ne može, kao takav, činiti iznimnu okolnost koja opravdava korištenje ubrzanog postupka (presuda od 3. ožujka 2022., Presidenza del Consiglio dei Ministri i dr. (Liječnici na specijalističkom usavršavanju), C-590/20, EU:C:2022:150, t. 28. i navedena sudska praksa).
- 22 U tim je okolnostima predsjednik Suda odlučio 12. svibnja 2021., nakon što je saslušao sutkinju izvjestiteljicu i nezavisnog odvjetnika, da ne treba prihvatiti taj zahtjev.

Razvoj događaja nakon podnošenja zahtjeva za prethodnu odluku

- 23 Dopisom od 1. kolovoza 2022. Banco Cetelem obavijestio je Sud, i tome u prilog dostavio dokaze, s jedne strane, da je sudu koji je uputio zahtjev 29. travnja 2021. podnesen akt o priznanju tužbenog zahtjeva kojim je Banco Cetelem prihvatio sve zahtjeve tužitelja iz glavnog postupka. S druge strane, Banco Cetelem navodi da su stranke iz glavnog postupka sklopile sporazum o nagodbi kojim se tužitelj iz glavnog postupka odriče svih dijelova svojeg zahtjeva u zamjenu za plaćanje traženog iznosa Banca Cetelem. Tom su dopisu priložene preslika zahtjeva za odobrenje tog sporazuma o nagodbi, podnesenog sudu koji je uputio zahtjev 10. svibnja 2021., i preslika dokaza o plaćanju dogovorenog iznosa od 12. svibnja 2021.
- 24 U skladu s odredbama navedenog sporazuma, raskida se predmetni ugovor o kreditu i svaka stranka izjavljuje da prema drugoj više nema nikakvih potraživanja.
- 25 Na pitanje Suda o tome je li mu i dalje potreban odgovor na prethodna pitanja radi rješavanja spora u glavnom postupku, sud koji je uputio zahtjev naveo je u svojem odgovoru od 31. kolovoza 2022. da je 7. svibnja 2021. odlučio da, unatoč aktu o priznanju tužbenog zahtjeva, i dalje ostaje pri svojem zahtjevu za prethodnu odluku jer se taj zahtjev temelji na očitom općem

interesu. Osim toga, taj je sud 11. svibnja 2021. odlučio da ne može prihvatiti zahtjev za odobrenje sporazuma o nagodbi sve dok traje prekid postupka u očekivanju odluke Suda o zahtjevu za prethodnu odluku.

Obustava postupka

- 26 U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, pitanja o tumačenju prava Unije koja uputi nacionalni sud unutar pravnog i činjeničnog okvira koji utvrđuje pod vlastitom odgovornošću i čiju točnost Sud nije dužan provjeravati uživaju pretpostavku relevantnosti (presuda od 26. ožujka 2020., Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 43. i navedena sudska praksa).
- 27 Međutim, također je ustaljena sudska praksa da je postupak utvrđen člankom 267. UFEU-a instrument suradnje između Suda i nacionalnih sudova zahvaljujući kojem Sud nacionalnim sudovima daje elemente za tumačenje prava Unije koji su im potrebni za rješavanje sporova o kojima moraju odlučiti (presuda od 26. ožujka 2020. Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 44.).
- 28 Osim toga, u skladu s člankom 100. stavkom 2. svojeg Poslovnika, Sud može u svakom trenutku utvrditi da više nisu ispunjeni uvjeti za njegovu nadležnost.
- 29 U ovom slučaju, s jedne strane, iz dopisa od 1. kolovoza 2022. koji je Sudu uputio Banco Cetelem proizlazi da su stranke iz glavnog postupka sklopile sporazum o nagodbi kojim se tužitelj iz glavnog postupka, u zamjenu za plaćanje iznosa od strane Banca Cetelem, odriče svih zahtjeva prema toj banci koji se temelje na predmetnom ugovoru o kreditu. Kao što to proizlazi iz njegova dopisa od 31. kolovoza 2022. i dokumenata koji su mu priloženi, sud koji je uputio zahtjev potvrđuje postojanje tog sporazuma o nagodbi.
- 30 S druge strane, potrebno je utvrditi da je sud koji je uputio zahtjev u dopisu od 31. kolovoza 2022. naveo da želi ostati pri svojem zahtjevu za prethodnu odluku jer se njegova pitanja odnose na područje od općeg interesa. Prema njegovu mišljenju, odgovori mogu okončati situaciju pravne nesigurnosti, nastalu zbog sudske prakse Tribunala Supremo (Vrhovni sud) i mogu biti relevantni za rješavanje brojnih sličnih sporova koji su u tijeku, među ostalim i pred tim sudom.
- 31 Međutim, ustaljena je sudska praksa da smisao zahtjeva za prethodnu odluku nije oblikovanje savjetodavnih mišljenja o općim ili hipotetskim pitanjima, nego njegova nužnost za stvarno rješenje spora. Stoga, ako se pokaže da postavljena pitanja više nisu relevantna za rješenje tog spora, Sud mora donijeti odluku o obustavi postupka (presuda od 19. studenoga 2019., A. K. i dr. (Neovisnost stegovnog vijeća Vrhovnog suda), C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982, t. 70. i navedena sudska praksa).
- 32 Konkretno, s obzirom na to da iz teksta i strukture članka 267. UFEU-a proizlazi da prethodni postupak podrazumijeva da se pred nacionalnim sudovima uistinu vodi sudski postupak u okviru kojeg je od njih zatraženo donošenje odluke u kojoj se može uzeti u obzir presuda Suda donesena u prethodnom postupku, Sud mora obustaviti postupak ako je glavni postupak postao bespredmetan (vidjeti u tom smislu presudu od 12. ožujka 1998., Djabali, C-314/96, EU:C:1998:104, t. 21. i 22. te rješenje od 1. listopada 2019., YX (Prosljeđivanje presude državi članici državljanstva osuđene osobe), C-495/18, EU:C:2019:808, t. 19. i 24. do 26.).

- 33 U ovom slučaju, iako je glavni postupak formalno i dalje u tijeku pred sudom koji je uputio zahtjev s obzirom na to da je odlučio prekinuti postupak o tom sporu u svrhu ovog prethodnog postupka, iz informacija kojima Sud raspolaže proizlazi da su stranke iz glavnog postupka sklopile sporazum o nagodbi koji je izvršen i da su sudu koji je uputio zahtjev podnijele zahtjev za odobrenje tog sporazuma kojim se okončava njihov spor. Iz toga slijedi da odgovor Suda na pitanja koja je postavio sud koji je uputio zahtjev nije ni na koji način koristan potonjem sudu za odlučivanje o tom sporu, koji je postao bespredmetan.
- 34 U tim okolnostima obustavlja se postupak o zahtjevu za prethodnu odluku.

Troškovi

- 35 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

Obustavlja se postupak o zahtjevu za prethodnu odluku koji je odlukom od 7. svibnja 2021. uputio Juzgado de Primera Instancia nº 4 de Castelló de la Plana (Prvostupanjski sud br. 4 u Castellóu de la Plana, Španjolska).

Potpisi